

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Optrin af Kæmpelivets Undergang i Nord

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Optrin af Kæmpelivets Undergang i Nord", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 34. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1809_169A-txt-shoot-idm2050.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Tredie Samtale.

Ved Midnatstide sad hin ypperste Hofgode Askiel i sin Bo. Svagt brændte Ilden paa Gulv og ved Skinnet læste den Gamle forne Runer og ristede ny, vist skulde de nyttes ved det nære Jolablot. Sagtelig indtren hin anden Hofgode Thormod.

Thormod.

Askiel! Askiel!
Ven af Aser!
Est du vaagen?
Drotten ængstes,
Drotten byder:
Der skal blotes,
Store Guder
Skal adspørges.

Askiel.

Jetter og Trolde
Spøge ved Midnat,
36Og kun til Mørket
Blotes i Mørket,
Ei vil jeg blote.
Hvad monne ængste
Drotten i Hallen,
Mens han ei sover?

Thormod.

Ei maa han sove, thi han ængstes svarlig
Af onde Drømme om sin elskte Knud.

Askiel.

Runer jeg rister,
Runer jeg læser,
Løser de bundne
Stave med Kløgt.

Gak nu i Hallen!
Sig du til Drotten:
Danaast ligger
Blodig og livløs
Hisset ved Limfjord.
Vel maa han ængstes,
Vel maa han eie
Søvnløse Nætter.

37Thormod.

Og bærer jeg til ham det onde Budskab,
Da svarer han mig kun med Sværdeod.

Askiel.

Ei maa han dræbe
Asernes Tjener.
Sig ham! hans Elskte
Er hos sin Broder.
Spørger han længer,
Svar, at den anden

Morgen skal bære
Tidender visse
Frem for hans Stol.

Kongehallen.

Trindt i Hallen stode Kongens Hirdmænd, tause og med lønlig Gru stirrede de paa de sorte Tjeldinger og det graa Væv. Fremmerst stod Askield med det mørke grublende Aasyn, og bag ham de andre Hofgoder. Da indkom Thyra med den meget alderstegne Konge ved Haand, og han satte sig i Høisædet efter Vane.

38 *Askield.*

Solen er oppe,
Drot! vil du følge
Med os i Lunden?
Hellig maa holdes
Midvinters Blot.

Gorm.

End er min Knud da ikke kommen hid!
Om Nat jeg ser ham, men kun bleg og blodig.
Du sagde, Askield! at ved dette Morgengry
Mig skulde visse Tidender frembæres,
Hvem siger nu mig Tidende om Knud?

Askield.

Levende tie.
Ræddes for Døden,
Ikkun det Døde
Vover at mæle.

Gorm.

Hvordan? mig tykkes, at det sortner for mit Øje,
Hvad heller tjeldedes min Hal med Sort?

Thyra.

Den tjeldedes med Sort min Konge!

39 *Gorm.*

Nu veed jeg det. Det er dit snilde Værk,
Det er den Tidende, som Guderne mig loved,
Ja den er vis, som Hanegal i Hel,
Nu er han død, min Eneste, min Knud!

Thyra.

Du selv har sagt det, ikke jeg, min Konge!

Hirdmændene.

Mindes du Eden,
Konge! den strænge,
Som du har svoret;
Som vi stadfæsted?
Aldrig kan brydes
Eden du svor.

Gorm.

O! mene I, jeg trænger til at mindes
Om Eden, som jeg svor? var den og ei,
Hvor kunde jeg dog end en Time leve!
Min Kraft er borte, og den Eneste,
I hvem jeg saae min svundne Kraft gjenfødes,

Han er nu død. O Danmark! græd med mig!
Udlevet er din gamle Kæmpestemme
40Dit Slægtskabs Baand med Guder er opløst.
Du Askield! sig! hvem var min Knud til Bane?

Askield.

Jetter og Trolde
Spøge om Midnat,
Æggede Broder
Op imod Broder,
Hisset ved Limfjord.
Kan du forstaa mig?

Gorm.

Saa var det dog, Klakharald! sandt du mælte!
Saa maatte dog de store Bølger mødes
I Limafjord og farve den med Blod!
Saa falde da vel og de store Æbler
Af Egen ned, og raadne ved dens Rod!

Men hør mig Odin! hører alle Aser!
I høie, strænge Norner! hører mig!
Og høre mig hver Gud, som Noget raader!
Lad min Forbandelse paa Harald og hans Æt
I tredie og fjerde Led nedarves!
Lad ham af egen Søn uddrives, myrdes!

41 Saa hævnnes Knud paa Fader og paa Søn.
Og, Odin du! ifald du Noget mægter,
Da knus min Æt! naar den forlader dig.

Nu rækker mig mit gode gamle Sværd!
Som jeg har arvet efter mine Fædre,
Som Odin til sin Ætmand Sigmund gav,
Som Sigurd Fofnisbane stolt har baaret.
Det dræbte ham, det skal og dræbe mig,
Og da skal, Askield! du det sønderhugge
Og grave ned dets Stumper i min Høi,
Til Tegn, at Odins Æt er lagt i Høien.

Ei vil det saare. Er dets Od saa sløv?
Hvad heller er min Haand saa stærkeløs?
Ak! Haanden falder, Hjertet brister,
Og jeg maa uden Kæmpemærket dø.

Askield.

Odin! Odin!
Stort du blotter
Til dig selv!
Søn og Fader,
42 Knud og Gorm.
Høit det gjalder,
Danmark skælver,
Ser med Gruen
Jolablot.